

Betydningen af det Ord, der blev brugt af det nævnte Medlem, naar han nemlig ligesvem yttrede, at det Mildeste, man kunde kalde mig, var Péquin. Det er nemlig et Udtryk, der bruges af franske Militære, naar de ville hævde sig over Civilister og den Slags Folk. (Fallefen: Maa jeg bede om Ordet). Naar jeg talte om Insinuationer, som jeg idetmindste ikke kunde anse som Andet end utilbørlige, saa figter det til, at det nævnte Medlem sagde, at jeg vilde tale Egoismens Sag i en Sag som denne. Det forekommer mig, at det noget overskrider Grændsen for, hvad der burde siges i en Forsamling som denne.

Formanden: Jeg vil blot bemærke, at jeg ikke har opfattet det nævnte fremmede Ord i den Betydning, som det ærede Medlem vil give det, og jeg tror heller ikke, at det behøver at opfattes saaledes. Men det Medlem, som har brugt det, begjærede jo før Ordet, og jeg tvivler ikke om, at han vil faae Leilighed til at forklare sig paa en Maade, som kan være tilstrækkelig fyldestgjørende for os Alle. Havde der været en fornærmende Tendens i Uttringerne, havde det været en Fornærmelse ikke blot imod det enkelte Medlem, men mod os Alle. Det ærede Medlem har fremdeles Ordet.

Udsig: Men den høitærede Krigsminister mente, at jeg formentlig skulde have gjort mig skylbig i Modsigelse. Jeg forudsatte, at Kjøbenhavn var blevet befæstet saaledes, som man nu ønsker, det skal blive, og tænkte mig, at det ogsaa virkelig kunde lykkes at faae den fornødne Styrke samlet til at kunne forsvare denne Fæstning, og at man vilde være villig til at gjøre Alt, hvad der udfordres dertil, men at det saa i Kraft af en Beleiring blev Følgen, at Kjøbenhavn blev erobret. I det jeg gik ud fra dette Tankeexperiment, udtalte jeg da, at jeg vilde anse det for høist sandsynligt, at den Fjende, der saaledes havde erobret Kjøbenhavn efter store Anstrengelser, med mindre Lethed vilde lade sig bevæge til at forlade denne Stad, end hvis Forholdet ikke havde været saaledes. Den høitærede Minister mente nu, at der var en Modsigelse i, hvad jeg saaledes havde udtalt, og den Forbring, jeg stillede, at Sylland ikke skulde blottes aldeles for Tropper. Han spurgte, om da ikke det Blod, som Fjenden saaledes maatte komme til at udgyde ved at bekæmpe den danske Styrke i Sylland, maatte kunne have en lignende Virkning som det Blod, der maatte blive udgydt under en Beleiring af Kjøbenhavn, men det forekommer mig, at det fremgik aldeles tydeligt af Alt, hvad jeg tillod mig at anføre, at jeg paa ingen Maade ved at udtale, at Sylland ikke burde blottes for Tropper, har tænkt mig, at man der skulde indlade sig paa en fortaavlet Kamp paa Liv og Død mod en Overmagt, som vi dog ikke kunde modstaa. Min

Tanke — og jeg tror, at jeg har fremsat den tydelig — var den, at vi burde lade saa mange Tropper, en saadan Militærstyrke blive tilbage i Sylland, at det ikke blot ved at deplacere nogle Regimenter uden nogenomhelst Udrustning fra Fjendens Side kunde være ham muligt at besætte Sylland. Dersom vi tog en saadan Troppesstyrke, som det synes mig, at vi altid bør have i Sylland, har jeg forøvrigt ingenlunde den Tro, at vor Krigsførelse vilde blive synderlig anderledes, end den har været i de tre Aar, vi nylig have oplevet, og i hvilke Fjenden har trængt ind i Sylland, medens vor hele Krigsførelse idet Hele jo væsentlig kun har bestaaet i, at vi med større eller mindre Hurtighed have trukket os tilbage for Fjenden. Det er mig umuligt at se, at der er nogen Modsigelse i, hvad jeg i den Senfænde yttrede. Den høitærede Minister mente ogsaa, at jeg havde gjort mig skylbig i en Modsigelse, naar jeg havde ment, at vi kunde være nogenlunde trygge i den Senfænde, at, hvorledes Krigens Begivenheder end saldt, vilde dog de Venner, som vi maatte have i Europa, sørge for, at Danmark ikke gik til Grunde ved den endelige Fred. Ja, det er en Anskuelse, som jeg bekjender mig til; jeg har det sikre Haab, den sikre Fortrøstning, at saa længe Europa bevarer sit nuværende Udseende, saa længe ikke en enkelt Magt i Europa har tiltaget sig fuldstændig Overherredømmet der, saa længe ville de øvrige Stormagter forhindre, at Danmark bliver annekteret af en enkelt Stormagt. Men den høitærede Minister mente, at der var en Modsigelse i denne min Tro, denne min Fortrøstning, og den Tvivl, jeg nærede om, at man i Krigstid vilde komme det befæstede Kjøbenhavn, naar det blev angrebet, til Undsætning. Det er dog, idetmindste i mine Dine, temmelig indlysende, at man ikke paa nogen Maade kan forlange, at en Magt, selv en Stormagt, der befinder sig under Krigsforhold, skal være beredt paa, naar dens Hjælp paakalbes, til den Tid, det vil være nødvendigt, og med tilstrækkelig Styrke at kaste sig hen paa en Krigssueplads, som det maatte slet ikke konvenere den at vælge, idet den har Brug for sin Militærstyrke andensteds. En Modsigelse i, hvad jeg her har uttret, forekommer mig derfor ingenlunde at være tilstede. Det forekommer mig tværtimod at være fuldkommen konsekvent. I Forbindelse med dette yttrede den høitærede Minister imidlertid Noget, hvori jeg vel ikke vil sige, at der ligger en Modsigelse, men som jeg tilstaa, at jeg ikke ret forstod. Den høitærede Minister er, saa synes mig, overhovedet af den Mening, at den Eventualitet, at der skulde foreligge egentlige Erobringslyster ligeoverfor Danmark, laa noget fjernere, men at den Eventualitet, som man nærmest havde Grund til at beskæftige sig med, var den, at en Stormagt maatte ville tvinge os ud af vor Neutralitet, nøde os til at tage Del i en Krig, som vi helst